

Lehet-e kutyából szalonna?

1Timóteus 1,12-17.

Mindannyian ismerjük azt a mondást, hogy **kutyából nem lesz szalonna**. Ezt gyakran egy-egy csalódás után mondjuk valakire, akiben megbíztunk, de egy idő után rájövünk, nem kellett volna. Kutyából nem lesz szalonna, azaz senki sem képes megváltoztatni önmagát.

A héten ugyanerről beszélgettem valakivel, aki elmondta, ő nem hisz abban, hogy emberek megváltozhatnak. Azt kérdezte tőlem, hogy én hogyan bízhatok ebben. Azt feleltem neki, hogy én nem az emberekben bízom, hanem abban az Istenben, akinek van hatalma arra, hogy megváltoztasson bárkit.

Akkor a kutyából mégis lehet szalonna? Vagyis: mégis megváltozhat egy ember élete? Legyen bármilyen elvetemült? Legyen bármilyen elveszett?

Pál apostol pontosan ezt bizonyítja az ifjú Timóteusnak, amikor önmagára mutat, és ezt mondja: „Látod, Timóteus, ha egy ilyen embert is meg tudott változtatni az Isten, mint én voltam, akkor nincsen reménytelen ember.” Mert az Isten kegyelme ellenállhatatlan kegyelem.

A legelveszettebb ember

A Biblia, Ádámtól és Évától kezdve, csupa olyan ember története, akik elveszett emberek voltak. S közülük az egyik legelveszettebb és legreménytelenebb ember Saul volt, egy ígéretes karrier előtt álló tehetséges ifjú farizeus.

Persze, ha akkor megkérdezték volna ezt az ifjút, mielőtt rálépett volna a Damaszkuszba vezető útra, ahová azért ment, hogy elfogja és kivégezze Jézus tanítványait, tiltakozott volna ez ellen. Kikérte volna magának, mert egészen a Jézussal való találkozásig nem látta így önmagát. Úgy látta, nagyon is a helyén van az élete. A nyolcadik napon körül metélték, Izrael népéből, Benjámin törzséből származott, héber volt a héberek közül, Isten törvénye szempontjából farizeus volt, aki buzgón irtotta azokat, akik Istenét káromolták, és a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlennek tartotta magát. Kár lett volna vitatkozni vele, mert úgy sem tudtuk volna meggyőzni.

De Isten másként látta ezt az ifjút! Ő úgy látta, hogy ez az ifjú, minden ambíciója, minden törekvése, minden vallásos buzgósága ellenére elveszett ember. Minden keresztény látta ezt, de csak Jézus látta őt másként is! Ő látta ebben az elveszett és reménytelen emberben Pált, a pogányok apostolát!

Pál szívből szégyellte a múltját

„**Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam...**” Mennyire megváltozott önmagáról a véleménye! Mennyire másként kezdte el látni önmagát attól a pillanattól kezdve, hogy találkozott a feltámadott Jézussal. Mennyire más színben tűnt fel minden szándéka, indítéka, gondolata és tette, mint ez előtt a találkozás előtt. Amire addig büszke volt, amit nyereségnek tartott, azt egyszerre kárnak és szemétnak ítélte „Krisztus Jézus ismeretének páratlan nagyságáért.”ⁱⁱ

Vajon mi hogyan látnánk magunkat, a jelen szándékainkat, mindennapos tetteink indítékait, gondolatainkat és cselekedeteinket, ha Isten szemével kezdenénk el látni önmagunkat? Mi lenne az, amire most büszkék vagyunk, amit helyén valónak tartunk, de amit elkezdenénk Pálhoz hasonlóan másként megítélni?

Miért nem változunk?

És ha Isten szemével kezdenénk el látni önmagunkat, még akkor sem biztos, hogy változtatnánk a véleményünkön. Megvonnánk a vállunkat, vagy mentegetőzni kezdenénk, keresnénk és találnánk kifogásokat, hogy miért nem akarunk kutyából szalonnákká lenni. Miért ez a kegyelemmel való görcsös szembenállásunk? Talán, mert nem szégyelljük úgy magunkat Isten ellen lázadó életünkért, ahogyan Pál szégyellte.

Bizonyágtételnél, vagy egymás között beszélgetve, csendes magányunkban persze kimondjuk azt, amit Pál: „Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus **Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.**” De kikérnénk magunknak azt, ha valaki ránk olvasná ugyanezt.

Miért nem változunk? Miért nem változtatunk az életünkön még akkor sem, ha már érezzük: nem jó az, ahogyan van? Miért nem változtatunk, ha már szembe találoztunk a mi damaszkuszi utunkon a feltámadott Jézussal, és ebben a találkozásban meglátuk azt, ahogyan Isten lát bennünket?

A mentségünk ilyenkor mindig az: bonyolult, nem megy, túl sokat kér Isten, nem vagyunk rá képesek. Ha őszinték lennénk, akkor inkább ezt kellene mondanunk: nem akarunk megváltozni. Jó ez így nekünk. Mert nem szégyelljük magunkat. Miért is kellene? És mindig találunk valakit, aki előrébb van a bűnösök rangsorában, mint mi.

Így nem lesz sok kutyából szalonna

Pedig lehetne. Lehetett volna. Az esély meg van, meg volt rá az utolsó szívdobbanásig. Ismeritek a szír Naámán történetét? Ez a büszke ember, aki katonák ezreinek parancsolt, egyszer megbetegedett. Ráadásul olyan betegség kapott, amelyet csak ideig-

óráig lehetett elrejtteni a katonai felszerelés mögé. Halálos betegség volt ez. Gyógyíthatatlan: leprának nevezték. De Isten elkészítette ennek az embernek a gyógyulás útját. De a gyógyuláshoz le kellett vetkőznie. Minden nyomorúságának, betegsége teljes valóságának láthatóvá kellett lennie. És pont azok előtt, akik elől a leginkább el akarta rejtteni azt: a katonái előtt. Nem véletlenül tiltakozott Naámán! Nem véletlenül nem akarta megfürödni a Jordán vízében, ahogy a próféta parancsolta! De a tét nagy volt: élet vagy halál! A szégyen vagy a látszat és a büszkeség. És végül Naámán választott! Az életet választotta, de ehhez vállalnia kellett azt, aki volt: ő valójában egy leprás halálra ítélt senki volt, még akkor is ha másnak akarta hazudni magát. És a kutyából szalonna lett!

Te mit rejtegetsz a „ruhád” alatt?

Pedig már mindenki látja, hogy beteg vagy. De mit szólnának a gyermekeim, a barátaim, a munkatársaim, a beosztottaim, ha vállalnám: elveszett ember vagyok, aki Isten kegyelmére és irgalmára szorulok. Mit szólna a társam, ha elismerném: bűnös vagyok, vétkeztem Isten ellen. Egész életem egy nagy lázadás!

Nálunk reformátusoknál nincsen gyónás, de ez nem jelenti azt, hogy ne lenne rá szükségünk. Mert néha kellene valaki, aki azt mondja: hé, megint csak mellébeszél! Hát nem látod? Nem látod, hogy betegséged már kilóg a ruhád alól?

Csak az a baj, hogy az emberek előtt jobban szégyelljük azt, amit Isten előtt nem szégyellünk.

A kegyelem csodája

Pál személyes vallomásának kezdetén a kegyelemért ad hálát, és a kegyelem Istenének dicséretével fejezi be. „Az örökkévalóság királyának” kegyelme volt az, ami belőle, mint elveszett és reménytelen esetből embert faragott, és ez a kegyelem volt az, ami mindvégig megtartotta őt.

Pál ezzel biztatja az ifjú, félték és beteges Timóteust: Látod, ha még velem is megtörténhetett ez, akkor nincs ember a föld színén, akit az Isten hatalmas szeretete át ne tudna formálni. Nem lesz minden kutyából szalonna. De kegyelem az, hogy néhány kutyából mégis az lehet! Ámen!

¹ Filippi 3,5-6

² Filippi 3,7-8